

[Heick.]

de førende tyske talsmænd i Flensborg, dr. Hanno Schmidt, udtalte ifølge „Flensborg Avis“ — igen et lille citat —:

„Løvrigt kom det klart frem, at den bevidste tyske imødekommenhed, der vi stes ved de dansk-tyske forhandlinger, har fæstnet den danske bevægelses struktur og åbenbart har givet mange tilhængere nyt mod.“

Det er altså denne tyskers opfattelse, at disse forhandlinger har givet danske kredse i Sydslesvig nyt mod. Det er også en indrømmelse af, at det var nødvendigt og påkrævet at give de danske kredse nyt mod, for det mod, de altså har savnet, har de jo nok savnet på grund af den hårdhændede tyske politik, der er ført.

Under udvalgsforhandlingerne fik vi en række oplysninger om skolevæsenets økonomiske forhold nord og syd for grænsen. Selvom der nu opnås en forbedring af den tyske offentlige støtte til de danske skoler, vil der alligevel være en stor forskel i dansk favør. Det sidste år, vi har sammenlignings-tal for, er 1952. Da blev der som tilskud pr. elev i de tyske skoler i Nordslesvig fra dansk side udbetalt 483 kr. 25 øre, medens der som tilskud til det danske skolevæsen i Sydslesvig fra tysk side kun udbetaltes 115—120 DM pr. barn; det svarer til knap 200 kr. Efter den ændring, som man fra tysk side har givet tilsagn om, vil det tyske tilskud komme op i nærheden af, hvad der svarer til rundt regnet 300 kr. pr. barn. Man vil se, at de tyske tilskud stadig er langt bagefter. Dertil kommer så den store forskel, at der fra dansk side i betydeligt omfang er ydet byggelån til de tyske skoler; noget tilsvarende kendes ikke i Sydslesvig. Yderligere er der givet tilskud til elever fra tyske hjem på tyske efterskoler nøjagtig i samme omfang, som der gives tilskud til elever fra danske hjem på danske efterskoler. Noget sådant kender man heller ikke i Sydslesvig for det danske mindretal. Vi giver betydelige tilskud til voksenundervisningen på anden måde, og det kender man heller ikke dernede. Det er da mit håb, at man fra tysk side i Sydslesvig vil erkende, at her er noget at rette, og at man ligesom vi vil anlægge det synspunkt, at man ikke vil forlange noget, som man ikke er parat til at give på den modsatte side af grænsen.

Det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen omtalte mødet i Aabenraa og henvendelsen fra visse kredse i Nordslesvig. Til forskel fra det ærede medlem var jeg selv tilstede ved mødet i Aabenraa og har derfor betydelig bedre forudsætninger for at bedømme, hvordan mødet forløb. Det er rigtigt, at der på dette møde blev givet udtryk for betænkelighed fra forskellig side, også fra meget fremtrædende personer i det nationale arbejde, men der hørtes også andre røster. Derfor er det ikke rigtigt at fremstille det sådan, at mødet var en enstemmig protest mod det, vi her foretager os.

Jeg vil også fremhæve, at de organisationsledere, som talte dér, overhovedet ikke kunne tale på deres medlemmers vegne; de var ikke valgt til det formål og havde heller ikke haft kontakt med deres medlemmer. Jeg er medlem af samtlige de organisationer, hvis formænd var tilstede, og jeg gav udtryk for modsat anskuelse.

Det, som blev mødets resultat, var — det var der røster fremme om fra forskellig side, og det kunne jeg også tilslutte mig — at man overfor folketingsudvalget og den højtærede undervisningsminister i et skriftligt indlæg skulle gøre rede for, at det ved den endelige udformning af bestemmelserne ville være rigtigt at fremhæve, at de lokale skoledirektioner skulle tages med på råd. En deputation havde foretræde for udvalget, og vi fik et skriftligt indlæg. Jeg gjorde i udvalgsrådet opmærksom på, at ordvalget — at man talte på samtlige mødedeltageres vegne — var forkert, men iøvrigt er det mit indtryk, at der i udvalget var enighed om, at bestemmelserne, når de skal føres ud i livet, skal drøftes med de pågældende skoledirektioner. Derfor er jeg tilfreds med, at en sådan udtalelse fik en fremtrædende plads i udvalgsbetænkningen; at det er blevet fastslået så kraftigt, tror jeg også de pågældende kredse i Nordslesvig kan tage sig til indtægt. Den højtærede undervisningsminister gav udtryk for, at han kunne slet ikke tænke sig at føre disse ting ud i livet uden at drøfte dem med de pågældende skoledirektioner, men en ministers liv er jo farligt. Det kan meget vel ske, at det bliver en anden minister, der kommer til at føre dette ud i livet, og derfor synes jeg, det er af værdi at have tilsagnet stående i betænkningen, for derved binder